

עין משפט ונר מצוה

בז א מיי פכיג מהל' כלס

כליי:

בז ב מיי מייא מהל'

פסוק'ת טו: טו:

בז ג ד מיי' עס הל' טו:

שיטה מקובצת

א] מדרס ועשאו וילון טהור מדרס: טהור אילנא דריב' (ויהודה) [מאיר] אבל טמא מגע מדרס משום דנוגעת כל נימא ונימא שדיא טמאה מדרס בחברתה וזהו ליה מגע מדרס לטמא אילנא ומפקשין ואע"ג דסקלא מריה טומאה שריא ליה טימא טומאה חמורה לטמא אדם וכליהו הויאל ואתי מיוחד למדרס: א] א"ר יוסי, ובי באויה מדרס ובי ואי משום שנוגעת כל נימא ונימא בחברתה נטמאת א] ובני הטהרים אתי טמא: א] ובני מדיין המקפלין כו, ועזיל דמיידי כשיש אורי מפסין בין עליון לתחתון דאי במקפלין זה ע"ג זה דכלא חפסי אורי נמצא שוכבדי עצמו על שניהם יחד וא"כ העליון נמי היה לו ליטמא מגע מדרס בבת אחת כמו בתחתון אבל כשיש אורי מפסין מדרס נמצא ונתת מדרס על העליון קורם שיענ בתחתון וזהו חלה ביה מגע מדרס דהיי' ליה טומאה קלה על החמורה: ד] ואמאי נימא שבע ליה טומאה חמורה על התחתון ולא יאות עליה על טומאה מגע מדרס וא"ת לפי כבוד המקשה דלא מוחלק בין בבאין בבת אחת לבאין בזה אחר זה ותישק ליה היא גופיה העליון אמאי אתי טמא מגע מדרס משום דנוגע בתחתון וי"ל שפילגס היה וידע המקשה שיש עליו חלק בין בת אחת ולא אחר זה לגבי דלא ידע דיה בזה אחר זה קלה על החמורה והכא היה מקשה כיון דלא אמרינן שבע ליה טומאה בקלה חמורה בבת אחת הכי מבי לא ה"ל שבע ליה טומאה בקלה על קלה אפי' בזה אחר זה ומשני ידאן לרבות כלל בבת אחת ליה אחר זה נמי דלא אמרינן שבע ליה טומאה בבת אחת בזה אחר זה לוי לומר שבע ליה טומאה אפי' למיל דמקשה ליה טמא שבע ליה טומאה אפי' בזה אחר זה (א)

כד:

ועשאו וילון טהור מן המדרס. וכגון לענד ציה שינוי מעשה כדאמר בפרק צמח אשה (שנ"ד ד' נח): דאין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה ובמסכת כלים בפרק הכרים (מ"ו) מפרש איזו היא שינוי מעשה דמתן סדין שהוא טמא מדרס עשאה וילון טהור מן המדרס אבל טמאה טמא מת מאימתי טהרהת צ"ש אומרים משימפר וצ"ה אומרים משיקשר ר"ע אומר משיקבע (ט) וכי נצחה מדרס נגע זה לפי מה שהא ר"ל דלא אמרינן שבע ליה טומאה צ"ל דאיירי בצגד שלא נקפל משדרס עליו הוצ ועוד צ"ל דלא מיירי בשדרס עליו צרגלו ערוס או נעול או צדנר שמתמא מדרס דא"כ אחי' ליה מדרס ומגע צבת אחת וצבת אחת לא אמרינן שבע ליה טומאה כדמסקי' אלא כגון שיש פשוטי כלי עץ מפסיקין או דברים שאין טומאין מדרס: **בי** נגע בו הוב מיהא **טמא ואפילו** צבסוף בוי.

לפי מה דס"ל לאצי שאין מילוק צין צת אחת ליה אחר זה כדמוכח בסמון כשצא לדקדק מסיפא יש לתמוה דמתנא קמא היה לו לדקדק דלא אמרינן שבע ליה טומאה דקאמר אבל טמא מגע מדרס ופירושו צבת אחת צתה לו טומאת מדרס וטומאת מגע לפי שנוגע צענמו דת"ק דרבי יוסי הוא ר"מ דקסבר טומאת צית הסתרים מטמא כדאשכחן צפ' צמהה המקשה (חולין דף עג:): דפליגי כי האי גוונא בשלשה על שלשה שנחלק וי"ל דלחק דייק מר' יוסי שלא תאמר הא דפליג עליה ר' יוסי וקאמר (י) נצחיה מדרס נגע זה היינו משום דס"ל דאמרינן שבע ליה טומאה וא"ת כס"פ העור והרוטב (שם דף קכח:): דגרי (י) (מתכות ברת אכר) מן המי דאמר שישב עליו ואח"כ חתכו טמא לפי שירד עליו מורת טומאת אובלין כשחישב עליו ואחמי נימא שבע ליה טומאה שהוא טמא וטומאת אכר מן המי החמורה וי"ל דאיכא נמי חומרה צטומאת אובלין שמועיל לטמא טומאה בפחות מכצינה אובלין וזה משלימו לצביה (א) ואין לתרץ דהאי דחישב עליו ואח"כ חתכו טמא משום דטומאת צית הסתרים (י) [נאן] מטמאי (ט) [נהתם אמרי' דמטמאין] דמוקי לה כר"מ ומיהו היא גופא תימא ואחמי לא אחי' כרבי יוסי וימא דטמא משום דמקבל טומאה משעת פרישתו כדאמרינן בפרק צהמה המקשה (שם דף עג:): בשלש על שלש (י) (הצגד) הבאות מצגד גדול צבשעת פרישתן מאציהן מקצלות טומאה מאציהן וי"ל צצהעור והרוטב (שם דף קכח:): מיירי אפילו אין נשאר צצצר כדי להעלות ארוכה כשחותכו דלא מטמאי ומיהו קשה צסוק כיצד לולין (פסחים דף פה:): גבי יולא גזרו ציה טומאה או לא גזרו דקאמר ת"ש אצר שיא מקצמו חותך כו' ואי אמרת גזרו ציה רצנן טומאה כי חתך ליה מאי הוי הא קא מטמא ליה ומשני טומאת צית הסתרים היא ולא מטמא ואכתי הא קא מטמא צשעת פרישתו ואין לומר דליכא כשיעור צמה צצחוק דא"כ לא הוה צרץ' לטעמא צית הסתרים ואליצא דרצינא הוא דמשני הכי אחר כך ויש

לומר דמיירי צפסחים (דף פה). וצהעור והרוטב (חולין דף קכח:): [י] צניתיס (ב) צעל כרחו דהא צכריות צפרק אמרו לו (דף טו:): מוכח דלא מקבל טומאה צשעת פרישתו גבי אצר המדולדל צאצס דהא קמי' דמקבל צצצת צצצס דא"כ צמחקן צצכין עד שמגיע לפרק וחותך ושמא כשחותך צצכין לא מקבל טומאה צשעת פרישתו לפי שהצכין מפרשי צין זה הוא א"צ מתחקן צצכין מעט ומשליך וחותך ומחתך מעט [ומשליך] עד שמחתך את כולו שאינו נוגע עכשיו צצת אחת וכן מפרש צהדיא צירושלמי צצמתך כל שהוא ומשליך ואס תאמר אחמי איצטריך לשנויי צצהעור והרוטב (שם דף קנט:): דאחיא כר"מ לימא חיבורי אובלין כמאן דמיפרתי דמו דקאמר ריניא בפרק צהמה המקשה (חולין דף עג:): וצפרק כיצד לולין (פסחים דף פה:): ויש לומר דההיא סוגיא דלא כרצינא א"כ לא אמרינן חיבורי אובלין כמאן דמיפרתי דמו אלא צצצר העומד ליחתך כי [י] ההיא (י) דבצר שיאא והוציא עוצר את ידו ודומיא דידות הכלים שעמד לקצץן ואס תאמר צפרק ואלו קשרים (שנ"ד דף קיד:): וצפרק צ' דעירובין (דף כד:): דאמרינן סנדל שנפסקה אחת מאזויו ומיקנה טמא מדרס נפסקה שניה ומיקנה טהור מן המדרס אבל טמא מגע מדרס ופרין מאי שאל ראשונה דהא קיימא

מדרס. ששכב עליו זכ: **ועשאו** וילון. פרשו לפני הפתח וקצעו סס: **טהור מן המדרס**. ולא יעמא עוד אדם ו' שהרי אין עשוי למדרס וכל שאינו ראוי למדרס אינו טמא מדרס דאמרינן צצמסכת חגיגה (דף כג:): מי שמיחד לישיבה ילא זה שאומר לו עמוד ונעשה מלאכתנו

א] מדרס *ועשאו וילון טהור מן המדרס אבל טמא מגע מדרס א] א"ר יוסי (ב) באויה מדרס נגע זה אלא שאם נגע בו הוב טמא מגע הוב כי נגע בו הוב מיהא טמא ואפי' לבסוף (ב) (כטמא מדרס ואח"כ מגע הוב) (א) אמאי לימא שבע ליה טומאה א"ל דומאי דהאי שאם נגע בו הוב לבתר מדרס דלימא מקמי מדרס דהויא טומאה חמורה על טומאה קלה אבל הכא דאידי ואידי טומאה קלה לא אלא מסיפא מודה רבי יוסי א] בשני סדינין המקופלין ומונחין זה על זה וישב זב עליהן שהעליון טמא מדרס והתחתון טמא מדרס ומגע מדרס יו' ואמאי לימא שבע ליה טומאה התם בבית אחת הכא בזה אחר זה *אמר רבא עשרון ישהלוקו ואבר אחד מהן והפריש אחר תחתיו ונמצא הראשון והרי שלשתן מונחין בביסא נטמא אבוד אבוד וראשון מצטרפין מופרש אין מצטרף נטמא מופרש מופרש וראשון מצטרפין אבוד אין מצטרף נטמא אפילו נטמא אחר מהן נמי שניהם מצטרפין מ"ט כולוהו בני ביקתא דהרדי ניגהו יוכן לענין קמיצה קמין מן האבוד שיריו וראשון נאכלין מופרש אינו נאכל קמין מן המופרש שיריו וראשון נאכלין אבוד אינו נאכל קמין מן ראשון שניהם אינן נאכלין אביי אמר אפילו קמין מאחד מהן שניהם אינן נאכלין מ"ט כולוהו נמי בני ביקתא דהרדי ניגהו מותקף לה רב פפא ושירים ידיה מיהא נאכלין א] הא איכא דנקא דקומץ דלא קריב מתקוף לה רב יצחק בריה דרב משרשיא וקומץ גופיה היכי קריב הא איכא תלתא חולין (ט) רב אשי יאמר קומץ ו' בדעתא דכהן תליא מילתא וכהן כי קמין אעשרון קא קמין: מתני'

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

מדרס. ששכב עליו זכ: **ועשאו** וילון. פרשו לפני הפתח וקצעו סס: **טהור מן המדרס**. ולא יעמא עוד אדם ו' שהרי אין עשוי למדרס וכל שאינו ראוי למדרס אינו טמא מדרס דאמרינן צצמסכת חגיגה (דף כג:): מי שמיחד לישיבה ילא זה שאומר לו עמוד ונעשה מלאכתנו אבל טמא מגע מדרס לטמא אובליס ומשקים (כמי) שנגע צמדס: אלא. להכי מהני ליה וילון שאס נגע צו זכ קודם שעשאו וילון והיו עליו שמי טומאות מדרס ומגע עכשיו טהור מן המדרס מלטמא אדם או כלים ונשארה עליו ח' מורת מגע לאובלין ומשקין: **כי נגע בו זכ מיהא טמא**. נמי טומאת מגע (א) אפי' לצסוק לאחר צנטמא מדרס חלה א] טומאת מגע להאי עניינא שצשיעשנו וילון ויטהר מן המדרס מחול עליו טומאת מגע: **ואחמי נימא הא שבע ליה**. טומאת מדרס: **דלימא מקמי מדרס**. נגע צו ואח"כ דרס עליו דהכא ליכא למיפרך הא שבע ליה (א) ו' משום דטומאה אחריעליז חמורה מן הראשונה ומהל עליה אכל הכא גצי עשרונות דאידי ואידי ראשונה ושניה קלה היא דצין זו וצין זו טומאת אובלין היא ולא חיינא שניה כלל: אלא **מסיפא**. נפקא דלא אמר שבע לה טומאה: **סחטון טומאס** (י) **מדרס**. שאפילו י' מצינו

מצינו מחמיו כולן (י)טומאות מדרס: (א) **מגע מדרס**. משום דנגע צעליון ונפקא מיניה שצשיעשנו למחתון וילון ויטהר מן המדרס דעין יהא טמא טומאת מגע: **לימא שבע**. טומאת מדרס: **הכא בזה אחר זה**. טומאת מדרס: **הכא בזה אחר זה**. גבי חלאי עשוריים: **אבוד וראשון מצטרפין**. ונטמא הראשון מחמת זה צצירוף כלי: **מופרש**. שהפריש מחת זה אינו מצטרף לפסול עמו שהרי לא הופרש ע"מ להצטרף עס (י) [אבודו] שרי שניהם (י) אצוריס: **בני ציקאס דהדיד**. בני צית אחד הן סבלין מכח מנחה י' אחד (י) צאו: **ציקאס**. צי עקמאס) צית צר: **קמץ מן הראשון שניהם האחרים אין נאכלין**. שהרי שניהם נוקקין לקומנו של ראשון וקומץ אינו ממיר אלא עשרון אותו נאכל לא זה ולא זה: **ושירי ידיד**. דאותו חצי עשרון ראשון שהופרש ממנו הקומץ: **והא איכא דנקא דקומץ דלא קריב**. דהא מילתא דהאי קומנא אינו (י) חשוב (י) מחמת חצי עשרון השלישי הוא שרי שלשתן הוצקין לקומץ זה הילכך הוי האי קומץ חסר מילתא דמני דנקא לכל חד משני חלאי עשוריים המצטררים את המנחה. דנקא ששית. דנקא קומץ לכל חצי עשרון מן השנים שהמנחה נכשרת צהן: **אמר רב אשי**. הך מרתי פירכי לאו פירכי דעין דלא קמץ אלא מן האחד קמינא המנחה צדעתא דכהן תליא וכהן כי קמץ אדעתא דעשרון חד הוא דקמץ הילכך קומץ קרב שירי ראשון נאכלין והשנים אינן נאכלין משום דאין לעמוד על סופו איזה מהן נצטרף עס הראשון צדעת הכהן להיות נימר צקומץ: מתני'

צעל כרחו דהא צכריות צפרק אמרו לו (דף טו:): צעל כרחו דהא צכריות דמייתוקס ההיא (א) דפסחים צניתיין צעל כרחו (י) שהרי שניהם חבירי הסיד: (י) מנחה אחת באים הסיד: (י) איזהו אינו נאכל חובת לא ליש: (טו) חשוב שהרי מחמת: (טו) דטומאת בית הסתרים: (י) בשלש מטמאי דמוקין: (י) בשלש על שלש הבאות וחיבת הכור נחתין: (י) בביתין בכל כור: (י) כי ההיא דאבר שצא מקצתו:

מסורת הש"ס

א] רש"ק מ"י (א) [ימסן להיות אחר כך אפי' וי"א צש"י על נכון:] (א) כמו. צ"ק. (ד) צ"ל חמורה. (א) צ"ל טמא. (א) טמאות מדרס ומגע מדרס והצ"ה. (י) צ"ק. (א) אצור הסיד' והצ"ה יס למחוק. צ"ק. (ח) אחס. צ"ק. (ט) [שבת עו:]: (י) [הסוכה סו"ט צמר חלצין]. (א) ואפטר עוד לתרץ כי הסתרים מטמא דמוקי וי'. (א) רש"ק. (ח) רש"ק. (ט) רש"ק. (א) צ"ק מ"י. (א) דפסחים צניתיין בכל כור. רש"ק וצ"ק.

הגהות הב"ח

(א) גמ' א"ר יוסי ובי צחיה מדרס: (א) שם בטמא מדרס ואח"כ צ"ל צאופן וזו נטמא: (א) שם ואמאי ינא: (ד) שם אמר רב אשי קומץ: (ח) רש"י ד"ה כי נגע ובי וראפרו ובי מדרס: (א) רש"י ד"ה חלה עליו טומאת מגע: (א) ד"ה דלימא ובי הא שבע ליה טומאה משום: (א) ד"ה ומגע מדרס ובי מגע מדרס קי": (ח) ד"ה חלה חלה ובי דמחמת: (ט) חוס' ד"ה ועשאו ובי משקיען הסיד' ואח"כ מ"ה ובי צחיה ובי שטמא מדרס דאם לא כן אלא ליה: (י) ד"ה כי נגע ובי וי' וקמץ ובי צחיה: (א) בא"י בביתין בכל כור דהא: (א) בא"י דהא הטמא לפתך כי נגע דאבר שלא מקצתו והוציא עובר:

גליון הש"ס

גמ' אמר רבא עשרין שהלוקו ואבר אחד מהן. ע"י לקמץ דף פ' ע"י חוס' ד"ה כוליה:

שיטה מקובצת (ומשך)

מטני חצאי עשרון הצצריין למנחה והיינו חילתא לשינהו יחד: (א) בדעתא דכהן. ע"י חוס' לקמץ דף עו ע"ב: וכתן כי קמץ אעשרון קא קמץ. וא"ת א"כ היכי מפסילא מנחה משום יתר (ב) משום דדילמא קמין משריון שלא הופרש עמו ואומר הרי"ל אדכא שמי שצאצי הצצוריים מצבורין ואינן נצצצין דיכול הכהן להחטיין מה שהוא וכולא אבל בנצצצב כיון דאינו יכול לבדור זה מזה דעתו אינו מועיל כלום והשתא ניחא נמי הא דאמרינן באלו מנחות (דף עו ע"ב) ריבה כבודת עשרונן פסולה ולא אמרינן בדעתו דכהן תליא מילתא וכוין דלא בריי עשרון ידידיה מעולם לאו בדעתא דכהן תליא מילתא: (א) אדם וכלים שהיו: (א) עליו טומאה מגע: (א) חלה עליו טומאה: (א) שבע ליה טומאה משום דטומאה אחרונה חמורה: (א) עס האבוד. למנחה הסיד' ומה"ד מופרש וראשון מצטרפים שהרי צבכיריס וחי הסיד' ומה"ד נטמא הראשון שניהם האחרים מצטרפין: (י) שהרי שניהם חבירי הסיד: (י) מנחה אחת באים הסיד: (י) איזהו אינו נאכל חובת לא ליש: (טו) חשוב שהרי מחמת: (טו) דטומאת בית הסתרים: (י) בשלש מטמאי דמוקין: (י) בשלש על שלש הבאות וחיבת הכור נחתין: (י) בביתין בכל כור: (י) כי ההיא דאבר שצא מקצתו:

(א) ר"ל לאצי דמוסות דלא אמרינן שבע ליה טומאה אפי' בזה אחר זה תפקס ליה תפיסא וכו'. (ב) ר"ל והסע נמי נימא דלא קמץ קח על הששון שהפסיק מנחה זו על נגע המצורית.